

et lidt mere roligt overblik over problemerne, end når man forholder sig til mediernes måde at beskrive problemet på.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi giver os tid til at tænke os ordentligt om, og at vi i fællesskab med f.eks. KL og seminarierne ser på, hvad vi kan gøre ved det. Men selvfølgelig må vi erkende, at det er et problem. Og der er stor forskel på, hvordan problemet ser ud generelt og statistisk, og på, hvordan det opleves på den skole, hvor man rent faktisk står og mangler en eller to lærere med de deraf følgende problemer.

Selvfølgelig er det lidt trivielt at vende tilbage og sige, at her spiller kommunerne igen en hovedrolle. Men folkeskolen er nu engang en fælles skole med en lokal forankring, og det plejer kommunerne også at huske os på, hvis vi skulle glemme det.

Men forudsætningen er jo så også, at man gør det til virkelighed. Jeg tror, der er to meget effektive måder at håndtere en kommende lærermandgel på. For det første at give nye lærere en bedre start, jf. det, som jeg omtalte for et øjeblik siden, men for det andet også at gøre en indsats for at holde ældre erfarne lærere lidt længere i jobbet end de måske havde tænkt sig. Dybest set handler det om at gøre folkeskolen til en bedre arbejdsplads, hvilket kan ske gennem en bevidst personalepolitik, der f.eks. kan indeholde en større grad af medindflydelse, men også af fleksibilitet i hverdagen.

Der er nogle, der spørger: Kunne seminarierne så ikke bare optage nogle flere? Jo, det kunne de måske godt. Problemet er, at ungdomsårgangene er faldende, og at vi allerede i sommeren 2000 havde ubesatte pladser. Dertil kommer, at vi også har brug for unge på mange andre uddannelser. Jeg kan blot nævne sygeplejersker og ingeniører, som også er omgærdet af de samme hensyn.

Men det er meget vigtigt at gøre en indsats i forhold til at få flere til at gennemføre. Faktisk har det traditionelt ligget meget højt og meget flot på læreruddannelsen med undtagelse af et markant fald på 1998-årgangen. Ifølge seminarierektorerne skyldes dette fald formentlig, at det har været svært at få den nye læreruddannelse til for alvor at løfte sig, og rektorerne drøfter derfor, om faldet er en engangsforeteelse, men også hvad man skal gøre for at forhindre, at det bliver noget, vi ser flere gange.

Endelig har mange efterlyst en alternativ læreruddannelse. Der har været talt om både omskoling af kandidater fra universitetet, af ingeni-

ører, korrespondenter, pædagoger, håndværkere osv.

Det er klart, at ingen af dem har den samme kombination af faglig og pædagogisk kunnen, der er lærerens særkende. Det giver jo sig selv, for det er seminarieuddannelsens opgave. Men det er jo lige så klart, at de på hver deres felter har styrker, som vi kan overveje, hvordan vi kan bruge og nyttiggøre i forhold til skolen.

Når det f.eks. drejer sig om cand.mag.'er eller pædagoger, er det nærliggende at godskrive, give merit, for de kompetencer, de har erhvervet sig i forhold til deres oprindelige uddannelse. Og kombineret med en særlig uddannelse på eksempelvis 1 eller 2 år i forhold til de kompetencer, de så ikke har i forhold til læreruddannelsen, tror jeg, at det er muligt at give en samlet undervisningskompetence i folkeskolen.

Når jeg forestiller mig et sådant omfang, så skyldes det, at dem, vi taler om, i flere tilfælde allerede har brugt en årrække på at uddanne sig, og derfor er det næppe realistisk at forestille sig en tilbygning eller en overbygning af længere varighed, hvis tilbudet stadig væk skal være attraktivt. Jeg tror ikke, vi kan tale om mere end 1 eller højst 2 år.

Men med den udbygning af efter- og videreuddannelsessystemet, vi er i gang med, vil der også være gode muligheder for, at den enkelte hen ad vejen udvider sin faglige kompetence og dermed bliver til endnu større gavn for skolen. Det vil imidlertid betyde, at de pågældende normalt vil få to linjefag, hvor læreruddannelsen opererer med fire.

En anden model, som jeg også mener vi bør overveje, er at åbne mulighed for, at de, der allerede arbejder som lærere uden at have gennemført læreruddannelsen, får mulighed for at uddanne sig til lærere, samtidig med at de fortsætter deres arbejde i skolen.

Jeg er meget parat til at drøfte spørgsmålet, og jeg er grundlæggende åben over for alternative veje ind i folkeskolen. Det, som er det afgørende, er, at vi selvfølgelig giver dem det afsæt i solide kvalifikationer, der er brug for, både for at de kan møde folkeskolen med tillid, men også for at folkeskolen, børn, forældre og kommende kolleger kan møde dem med tillid.

Men som sagt tidligere behøver vi ikke at handle panisk eller under pres. Vi har tid til at lave et ordentligt stykke arbejde og lave nogle uddannelser, som vil være til gavn for den enkelte og for folkeskolen, og dermed kan vi også